

Eeva-Maria Lisko

Hiekkalaatikko

Hiekkalaatikko

Hiekkalaatikko

Eeva-Maria Lisko

www.eevamarialisko.com

© 2015 Eeva-Maria Lisko
Kansi: Books on Demand
Takakannen kuva: Pasi Lantiainen

Ensimmäinen painos

ISBN 978-952-318-928-7
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Tämä kirja on omistettu rakkaalle Kimmolleni sekä ihanille ystäväilleni Annalle, Annille, Kaijalle, Katjalle ja heidän mah-taville puolisoilleen - miehille, jotka rakastavat naisiaan, ymmärtävät meidän omituista huumoriamme ja yhtyvät naurunpuuskiimme ilta illan perään. Yhteiset kokemukset työelämässä hitsasivat meidät vuosia sitten tiukasti yhteen. Nyt kun kaikki ovat löytäneet oman tiensä, voidaan vanhoja muistella hyvällä ja muistoille hymyillä huvittuneesti.

Ja ”Maijalle”, kiitos viimeisten metrien matkaseurasta, panit äitiin vauhtia käsikirjoituksen valmiiksi saamisen suhteen. Kaksin oli paljon mukavampi kirjoittaa kuin yksin. Uteliaa-na odotan, että sinä tulet valmiiksi seuraavaksi.

Kiitos myös Mikille jättimäisestä oikoluku-urakasta jälleen kerran ja Anulle kommenteista laatikon ulkopuolelta.

Nokialla 25.6.2015
Eeva-Maria

Luku I

Läts, läts, läts. Märkä pururata litisi lenkkareiden tasaisen askelluksen alla. Läts, läts, läts, tasainen tahti, oikea, vasen, oikea, vasen. Kylmä syyssade oli puuduttanut Annan posket jo aikaa sitten, vettä valuva takki oli liimautunut kiinni hänen kylkiinsä ja käsivarsiinsa. Musta taivas ei antanut armoa.

Läts, läts, läts. Yksi kierros oli kaksi ja puoli kilometriä, Anna oli juossut kierroksia jo kuusi ilman, että oli ohittanut ketään tai kukaan oli tullut häntä vastaan. Radalla ei ollut muita, Anna juoksi pimeässä sunnuntai-illan sateessa yksin. Lähes joka toisesta lamppupylvästä puuttui valo kokonaan, kaksi kierroksen lampuista roikkui irvokkaasti ulkona kuvustaan pelkkien johtojen varassa, keinuen tuulessa kuin kesken perkauksen jääneen kalan sisälmykset. Valo paloi niissä kuitenkin vielä, sinnitteli hengissä. Valo ei ollut antanut periksi.

Läts, läts, läts. Anna tunsu olonsa tavalliseksi niin kauan kun juoksi. Pururata oli pururata kaikkialla, pururadoilla ei ollut eroja riippuen siitä millä alueella ne sijaitsivat. Pururata oli pururata ja hän maratonin kertaalleen suorittanut kohtuutasoinen harrastelijajuoksija riippumatta siitä missä asui. Niin kauan kuin Anna pysyi pururadalla, oli kaikki niin kuin ennenkin. Kun hän poikkesi radalta, putosi hän tyhjyyteen.

Tämän pururadan olisi voinut valita harjoittelupaikaksi aikaisemminkin, Anna mietti vesisateessa juostessaan. Olisi voinut, jos olisi tiennyt sen olemassa olost. Pientä lampea kiertävä kovaksi tallaantunut rata oli sopivan vaihteleva, siinä oli mutkia ja mäkiä juuri oikea määrä. Maisemat juostessa vaihtuivat, se helpotti rytmistä kiinni pitämistä. Osa pururataa kulki synkän mäntymetsikön suojassa polveillen,

osa hoidetun ruohikkokentän läpi ohi leikkipuiston ja uimarannan, ja osa taas vilkkaasti liikennöidyn junanradan vartta pitkin. Kaksi ylämäkeä ja kaksi alamäkeä, toinen jyrkkä, toinen pitkä ja loiva. Silta ja kolme risteystä reittivaihtoehtojen varioimista varten.

Pururadan alussa oli avara ja hyvin valaistu parkkialue, siihen olisi turvallisin mielin voinut pysäköidä pienen valkoisen Audi A3:n, jos vain olisi tiennyt pururadan olemassaolosta aiemmin. Jos olisi ajanut ulos keskustasta ja etsinyt sopivia pururatoja kauempaa. Jos. Tuolloin aiemmin avaruus, valoisuus ja turvallisuus olivat olleet Annalle elintärkeitä asioita. Hän oli pelännyt varkaita ja ilkivallantekijöitä kaikkialla, välttänyt kävelemistä missään yksin ja ottanut taksikyydin pienempiäkin matkoja varten pimeään tultua. Anna oli asunut aivan kaupungin keskustan tuntumassa ja nauttinut kauko-ohjattavan portin tuomasta turvallisuuden tunteesta kotipihaan saapuessaan. Kaupungilla kulkiessaan hän oli vilkuillut olkansa ylitse aina seinään spreijatun töhryn nähdessään. Katuun rikotun pullon kohdalla hänen oli tehnyt mieli kääntyä takaisin sinne mistä oli tullut. Roskatut paikat ja epäsiistit ihmiset olivat saaneet hänet varuileen. Hänen täydellisessä maailmassaan kaiken oli pitänyt olla kiiltävää ja puhdasta, siistää ja aurinkoista, kaikilla onnellinen ja hyvä olla. Anna oli ummistanut silmänsä kaikelta mikä ei sitä ollut, kieltäytynyt näkemästä ja ajattelemasta kurjuutta, ollut niin kuin mitään sellaista ei olisi olemassa. Nykyisin epäilyttävilläkään hiippareilla ei ollut väliä, pimeät kadut tai yksinäiset surkeat pihat eivät pelottaneet häntä enää. Häneltä oli viety jo kaikki, vieköön joku loputkin, jos jokin osa hänen elämässään vielä jotakuta kiinnosti. Vieköön kaikki, kengät jalasta ja takin päältä, kunhan eivät henkeä vieneet. Tai ei silläkään kai niin suurta väliä tässä tilanteessa enää ollut.

Läts, läts, läts. Anna palasi ajatuksissaan takaisin työpäiviin, niihin tärkeisiin ja kiireisiin, joissa oli konkreettisesti vaikuttettu globaalin markkinatalouden suuntiin, suuryritysten investointinäkyymiin ja sitä kautta koko kansakunnan tulevaisuuteen.

- "Oletteko lukeneet uutisia?", oli tavallinen lounastunnin keskustelunavaus sellaisina päivinä, kun Anna oli ehtinyt hakea salaatin toimiston lähellä sijaitsevasta kahvilasta, heittää jakkutakin tuolinsa selkänojalle ja istahtaa hetkeksi alas aivan yhtä kiireisten kollegoidensa kanssa.

Kanacaesarsalaatti puolikkaalla määrällä Parmesan-juustoa, täysjyväpatongin pala ilman levitettä ja vissy. Ja kuppi kahvia reilulla rasvattomalla maitovaahdolla. Kahvi oli ostettava kahvilasta myös, toimistolla kahvi oli tavallista pannujauhatusta ja usein niin monta tuntia seissyttä, ettei sitä tunnistanut kahviksi vaikka kuinka yritti. Anna oli monta kertaa jättänyt aloitteen kahviautomaatista toimitusjohtajan pöydälle, kahvi oli ollut hänelle kynnyksysymys. Hektiin päiviin oli saatava kunnon kahvia, latte tai cappuccino tai vaikka cafe au lait niin että pysyisi rytmissä. Ja jos ei automaattia, niin kapselikone edes, että saisi itse tehdä oman kahvinsa ja voisi sillä tavalla varmistaa kahvin laadun. Noiden muiden keittämisiin ei ollut luottamista. Toimistosih-teeri tai joku harjoittelijoista saattoi sylkeä kannuun vettä säiliöön kaataessaan tai kerätä tiskialtaan reunalta suodatimesta ohi menneet porot takaisin paperiin vaikka altaan reunukset olivat mustan rasvaliman peitossa siivoojan tehtyä työnsä huonosti.

Pelkkä ajatuskin puistatti Annaa. Kaikki eivät hoitaneet työtään niin hyvin kuin hän, kaikki eivät olleet tehokkaita ja tarkkoja yhtä aikaa. Kaikki eivät myöskään olleet yhtä hygi-

eenisiä, eivät pesseet käsiään wc-käynnin jälkeen ennen kahvin keittämistä tai kaivoivat nenäänsä samalla kun tekivät jotain muuta. Sellaisista ihmisistä kerrottiin lehdistäkin, vähän väliä eri julkaisuissa listattiin kymmentä likaisinta paikkaa kodissa tai kymmentä epähygieenisintä tapaa arjessa. Eikähän sitä koskaan tiennyt mitä kenelläkin oli hampankolossa, kuka milloinkin halusi kostaa mitäkin. Kaikkein huomaamattomimmat kampittajat olivat usein vaarallisimpia, niitä kun ei osannut varoa. Anna tiesi mistä puhui, hän oli nähnyt. Hän oli nähnyt miten jakkupuku päällä tyylikkäänä töihin saapunut kollega oli pyyhkäissyt salaa räkää hissien peiliin. Ja vessanpeiliin. Ja jääkaapinovenkahvaan. Ja assistentin tuolinselkänöjaan siitä ohi kulkiessaan kun oli luullut ettei kukaan nähnyt. Joku voisi siis aivan hyvin sylkeä kahvipannuun kahvia keittäessään tai kaadettuaan siitä ensin omaan kuppiinsa. Jos hän itse haluaisi kostaa jollekulle, hän tekisi juuri niin, nauraisi sitten selän takana katsellessaan sivusta kun joku koskisi hänen räkäänsä tai joisi hänen sylkyään aamukahvinsa mukana. Yäk. Ajatuskin kuvotti. Ja hykerrytti samaan aikaan. Jos siis jollekin olisi pitänyt jotain kostaa.

Anna oli menestynyt ja huipulla, moni varmasti oli hänelle kateellinen. Siksi Anna vilkuili näyttönsä yli ja tarkkaili kahvihuoneessa häärääjiä, varmisti käyttäyksellään kokouskahvien laadun ja toivoi, ettei kukaan muu keksisi samaa täydellisen koston suunnitelmaa. Voi kunpa kahvikone olisi tullut! Ihmisen oli saatava kunnon kahvia, kyllä johtajan tasoisen ihmisen olisi pitänyt ymmärtää, ettei ilman kunnon kahvia pysynyt liikkeessä.

- ”Siis ihan kamalaa kun koko ajan saa pelätä kaiken maailman hörhöjä. Mistä ne kaikki oikein tulee?”, lounaspöydässä taivasteltiin ikuisten ruokavalio-keskusteluiden välipoikkeamana: - ”Tiedättekö. Siis

eilen, kun mä olin tulossa kynsihuollosta, mä luulin ihan tosissaan, että yks tyyppi, joka käveli samaa katua samaan suuntaan kuin mä, aikois hyökätä mun päälle. Ette usko, se huus mulle!”.

- ”Ai kauheeta! Siis ihan hirveetä!”, jatkettiin kuorossa salaattien rouskeen keskellä: - ”Miten sulle kävi?”.
- ”No ei se siis sitten hyökänny kuitenkaan, mut se pyys röökiä. Siis röökiä, miettikää, röökiä multa! Näytänks mä muka siltä että mä röökaan? Että mä olisin joku röökimuija! Mua pelotti ihan sairaasti kun se sillain huusi. Onneks, siis onneks, mun uudet kynnet ei kärsineet”, tapauksesta selvästi järkyttynyt työkaveri mutristi suutaan.

Rouskis. Lounaspöydässä vallitsi hetken hiljaisuus, kun keskusteluun osallistuneet ajattelivat tapahtunutta omalle kohdalleen. Satunnainen viihdetupakointi ei todellakaan tehnyt kenestäkään röökimuijaa. Se olisi ollut kauheaa, todella kauheaa. Pummia nyt röökiä viattomalta kadulla kävelijältä! Että ne kehtasivat. Häiritsivät, no, parempia ihmisiä. Rouskis, rouskis. Rapean salaatin rouske lohdutti, tuoreiden vihannesten terveelliset vaikutukset melkein tunsivat rouskeen kuullessaan. Ja kun pullosta hörppäsi päälle kuplivaa vettä ilman ylimääräisiä kaloreita, vaihtui lounaspöydän puheenaihe seuraavaan eikä samaa katua samaan suuntaan kävelleet huonommat ihmiset enää ahdistaneet sille päivälle.

Salaattilounaan jälkeen Anna laittoi kiireen vilkkaa jakkumakkinsa takaisin päälleen ja lisäsi huulikiiltoa tarkasti mutta huomaamattomasti rajattuihin huuliinsa ennen kuin istuutui selkä suorana työpöytänsä ääreen ja avasi läppäriinsä uudelleen. Hyvin istuva uniformu ja huoliteltu ulkonäkö

kuuluivat asiaan, olivat tärkeä osa tätä peliä. Kiiltävästä kuoresta oli pidettävä huolta, hiukset oli suoritettava, kynnet huollettava, ripsiä pidennettävä ja silmät maalattava, meikkivoide valittava niin, ettei sitä huomannut käytetynkään, luonnollisuus kun oli päivän sana. Toimistolle saattoi tulla kuka tahansa minä hetkenä hyvänsä, ja tuon kenen tahansa oli nähtävä, että hän oli tyylikäs ja tärkeä. Ja että hän oli kiireinen. Kuinka noloa olisi ollut tulla yllätetyksi syömästä kesken päivän! Lounastunti ei saanut olla liian pitkä, liian kauaa ei saanut istua juoruilemassa ettei kukaan pääsisi sanomaan laiskaksi.

Työtehtävien lomassa ehti kyllä hyvin surffailla netissä kun kukaan ei nähnyt. Ehti päivittää omat sivut, etsiä viimeisimmät muotivinkit ja lukea uusimmat puheenaiheet kymmenestäkin eri lehdestä ja blogista, sillä juttu meni niin, että töitä piti aina ottaa vähän mukaan kotiin, kiireiset uraishmiset tekivät sillä tavalla, jatkoivat työpäivää molemmista päistä. Tärkeimmät ja kaikkein kiireisimmät ihmiset hymyilivät toisilleen toimistolle tullessaan, kertoivat tehokaina tehneensä eilisen työpäivän päälle vielä iltavuoron ja tänä aamuna alle jo aamuvuoron, kun tavalliset tekijät vasta aloittelivat päiväänsä. Kollegoille ja varsinkin esimiehille kannatti kirjoittaa vähintään yksi sähköpostiviesti illalla kello kuuden ja kello yhdeksän välillä kotoa, jotta he huomasivat kuinka ahkera ja tärkeä työntekijä viestin lähettäjä oli. Kovin paljon kello kymmenen jälkeen viestejä ei kuitenkaan kannattanut enää kirjoittaa, sillä niistä viesteistä saattoi kuvitella ettei ihmisellä ollut muuta elämää. Liian myöhäisistä viesteistä saattoi alkaa seläntakainen keskustelu siitä, ettei työntekijä välttämättä nukkunut tarpeeksi eikä näin ollen pitänyt riittävästi huolta parisuhteestaan, itsestään ja hyvinvoinnistaan työnantajansa parasta ajatellen. Tai ettei työntekijällä ollut kumppania. Ettei tämä ollut sitoutumis-

kykyinen tai pidetty. Olisi kenties hankala ihminen.

Hyvät työntekijät olivat rakastettavia ja haluttuja, sitoutuivat kumppaniinsa, pitivät huolta itsestään, nukkuivat hyvin ja söivät terveellisesti, liikkuvat aktiivisesti nauttien vapaa-ajastaan jota oikeastaan ei ollut, he kun antoivat kaikkensa työlleen. Tuosta näennäisesti nautinnollisesta vapaa-ajasta piti kuitenkin olla todisteena riittävä määrä sosiaalisen median päivityksiä iltaisin ja viikonloppuisin. Siksi kevyt ja raiakas meikki piti laittaa heti lauantaiamusta, valokynää sipaista silmien alle niin että näytti kuvissa pirteältä. Kuva salaattilounaasta, kivennäisvedestä ja huolettomat maininnat maratonille treenaamisen ihanuudesta. Solarium tai kevyt ruiskurusketus kerran kuussa läpi talven niin, että näytti terveeltä ja lomailleelta, mutta ei mauttomalta kuitenkaan. Näissä jutuissa oli hiuksen hienot rajat, säännöt, jotka piti osata pelataksaan peliä voitokkaasti ärsyttämättä ketään.

Se, että oli töissä paikassa, jossa pidettiin pukuja päällä, olo saavutus sinänsä ja Anna oli aina ollut ylpeä siitä. Kaikilla ei pidetty pukuja, kaikilla eivät asiat olleet niin hyvin ja hyvä niin. Toiset olivat kelta-siniruudullisia kaupankassoja tai punapaitaisia muuttomiehiä, jotkut valko-vihreissä paidoissaan kodinkoneliikkeessä asiakkaita palvelevia myyjiä, vaikka kravatteja paremman vaikutuksen aikaan saamiseksi pitivätkin. Kaikki eivät nähneet ulos ikkunoista työpäivien aikana, jotkut tekivät töitään jättimäisissä umpiseinäisissä laatikoissa, paikoissa, joihin päivä ei koskaan paistanut. Ne ihmiset olivat valjuja ja vaaleita, ne eivät päivettyneet edes kesäisin. Menestyjän tunnisti päivityksestä. Ne, joilla oli aikaa nauttia elämästään, päivettyivät, johtajat kalastusreissuilla, lääkärit golfkentillä ja etäpäiviä tekevät ylemmät toimihenkilöt kotitalojensa komeilla terasseilla. Varasto-työntekijät olivat kesälläkin valkoisia kuin lakanat, joten aurinkoa oli saatava vaikka väkisin. Väriä pintaan purkista jos

ei muuten, varastotyöntekijäksi ei Annaa ainakaan helpolla luultaisi.

Jakkupuku työvaatteena ja ikkunanäkymä kaupungin kattojen yli kertoi tietynlaisesta statuksesta, antoi kuvan sellaisesta asemasta ja saavutuksesta, joka ei ollut kaikkien ulottuvilla. Anna nojautui usein taaksepäin työtuolissaan ja katseli ikkunan takana levittäytyvää maisemaa. Hän oli ylemmänä muita ja syystäkin ylpeä siitä. Hän oli voittanut jo jotain, hän pelasi parempien ihmisten pöydässä. Kun oli töissä paikassa, jossa miesten vaatetuksessa vaihtelivat vain kauluspaitojen ja kravattien värit ja naisilla mustien korkokenkien mallit erilaisine kärkineen, korkoineen ja solkineen, oli ihminen onnistunut elämässään keskivertoa paremmin. Heidän kauko-ohjattavalla aidalla ympäröidyn järvimaisemapienkerrostaloneliönsä eteisessä oli erilaisia mustia korkokenkiä aikamoinen rivi, vessan peilikaappiin oli järjestetty kokonainen hyllyllinen erisävyisiä huulikiiltoja erilaisten päivien erityisiin tarpeisiin.

Oli.

Ei ollut enää.

Tai ei Anna tiennyt mitä siellä nykyään oli, mutta ei hänen kenkiään tai hänen meikkejään ainakaan. Kun ilmoitus oli tullut ja Anna irtisanottu, sanottiin hänet irti myös parisuhteestaan. Hyvästi upea valoisa asunto järvinäkymällä, hyvästi autotallipaikka ja hyvästi auto. Hyvästi iso parveketerassi ja ultramoderni sähkögrilli, hyvästi porekylpyamme.

- ”Mä en kuulu häviäjien joukkueeseen!”, oli ollut kylmä ja tunteeton tuomio: - ”Sä olet häviäjä. Luuseri. Lähde meneen täältä. Mä tarvin jonkun esittelykelpoisen, jonkun, jolla on tulevaisuus”.

Anna irtisanottiin ja hänen tulevaisuutensa katosi. Myös entiset ystävät lakkasivat puhumasta hänelle, eivät osanneet käsitellä asiaa, äkillistä työttömyyttä ja yhtäkkistä eroa. Heidän tiukkaan napitettujen jakkupukujensa sisälle tuli hyytävän kylmä sellaisten asioiden äärellä. Potkut. Jätetyksi tuleminen. Ihmiset tunsivat olonsa epämurkavaksi häviäjien lähellä aivan kuin tappio saattaisi olla tarttuvaa. Kai he ajattelivat, että antavat pölyn laskeutua ja asioiden tasaantua, mutta sitten kun aikaa oli kulunut tarpeeksi, eivät he enää tienneet mitä olisivat sanoneet. Eivätkä siksi sanoneet mitään.

Anna oli nähnyt yhtä entisistä ystävistään kaupassa. Ystävä oli nähnyt hänet, katsonut suoraan häneen ja sitten toiseen suuntaan, jättänyt ostoksensa tekemättä ja poistunut kaupasta niin nopeasti kuin pääsi luullen ettei Anna ollut huomannut. Työttömyys ja ero. Ne olivat melkein yhtä pahoja ja kohtalokkaita sanoja kuin syöpä. Anna oli ehtinyt olla töissä Innovationilla viisi vuotta ja edennyt urallaan oikein hyvää vauhtia. Pertun kanssa hän oli seurustellut seitsemän vuotta, se ura tosin ei ollut edennyt sinä aikana oikeastaan yhtään mihinkään.

Läts. Läts. Läts. Niin kauan kuin Anna pysyi pururadalla, pystyi hän kuvittelemaan vielä kuuluvansa kaikkeen entiseen. Salaattilounaisiin ja toimiston näennäiseen kiireeseen, huulikiiltojen ja jakkupukujen maailmaan kirjoittamattomine pelisääntöineen. Niin kauan kuin hän pysyi pururadalla, oli hän lenkillä aivan kuin minä tahansa tavallisena iltana. Menisi kotiin, laittaisi veden valumaan porekylpyammeeseen ja sekoittaisi itselleen palautusjuoman vaniljamakuisesta jauheesta integroiduilla kodinkoneilla ja grafiitinharmailla kaakeleilla sisustetussa keittiössään. Mutta kun

hän poikkesi lenkkareiden alla läitisevältä syksyisen märältä juoksupolulta ja kääntyi parkkipaikalle lähteäkseen kotiin-päin, putosi hän tyhjyyteen. Ei autoa. Ei porekylpyammetta, ei avaraa järvenranta-asuntoa. Asfalttilähiö ja surullisen laatikkotalon surullinen laatikkoyksiö pimeine ikkunoineen ja mustine asfalttipihoineen vetivät maton jalkojen alta kerta toisensa jälkeen yhä uudelleen ja uudelleen ja uudelleen.

Annan uusi koti oli suorakaiteenmuotoinen mielikuvitukseton huone yhtä mielikuvituksettomanmuotoisen suora-kaidetalon keskimmaisessä rapussa, keskimmaisessä kerroksessa. Patja lattialla, nojatuoli ikkunan edessä ja pino lehtiä nojatuolin vieressä. Keittiö yhdellä seinällä ja ulko-ovi toisella. Surullinen laatikkoyksiö, johon kaikui käytävästä koko surullisen laatikkotalon surullinen elämä omituisine äänineen kun väliovea ei ollut eristämässä naapureiden ääniä. Tuo talo oli nielaissut Annan uumeniinsa, Anna oli yksi ikkuna sen suuressa seinässä, jossa ikkunoita oli yhteensä 280. Annalla ei ollut verhoja eikä kalusteita, ei juuri astioitakaan ja vain yksi ainoa jalkalamppu valonaan. Hänen oli kyllä pitänyt saada omat tavaransa entisestä kodistaan, mutta sinne asumaan jääneen kiireisen ihmisen alati muuttuvien aikataulujen takia ei tavaroita ollut kuitenkaan näkynyt eikä niiden nykyisestä hallitsijasta kuulunut pihaus-takaan sitten kesäkuun. Ja nyt oli jo syyskuu.

Kaksisataakahdeksankymmentä ikkunaa yhdessä seinässä, toinen mokoma talon toisella puolella. Se teki aika monta ihmistä yhteen taloon, mutta Anna ei ollut jutellut niistä kenenkään kanssa, tuskin nähnyt yhtäkään naapureista. Millaisia ne kaikki olivat ja mitä päivisin tekivät, sitä Anna ei tiennyt eikä oikeastaan halunnutkaan tietää. Hän itse ei tehnyt mitään, makasi päivät ja yöt lattiatpatjallaan, sai välillä sen verran aikaiseksi, että kävi lenkillä kuvittelemassa elävänsä entistä elämäänsä ja tuijotti sisustuslehtipinon

Yksi suuryritys irtisanoo 450 ihmistä, toinen 220 ja seuraavalla viikolla joku taas 300. Kun keskikokoinen konsulttitoimisto irtisanoo viisi, muuttuvat lehdistä luettuna kuolettavan tylsiltä tuntuneet yt-uutiset henkilökohtaisiksi ja Annan hyvältä näyttänyt elämä vedetään kertarytinällä alas vessanpöntöstä. Businesselämän aurinkoiselta huipulta on yllättävän lyhyt matka harmaaseen betonilähiöön. Hiekkalaatikko on lempeällä huumorilla höystetty tarina jatkuvan kasvun kiiltokuva-Suomesta ja mielivaltaisen johtamisen uudeltaisesta lelusta, jonka jokapäiväiset irtisanomisuutiset yritysmaailman leikkikenttien kuninkaille tarjoavat.

Eeva-Maria Lisko on vuonna 1980 syntynyt oululaislähtöinen kirjoittaja, joka on julkaissut lyhytproosaa ja novelleja eri nimimerkkien takana jo 20 vuoden ajan. Ensimmäiset omalla nimellä kirjoitetut tarinat ilmestyivät radiokuunnelmina Iskelmä ja The Voice -kanavilla vuonna 2013. Yli 500 kap-

paletta myynyt Novellikokoelma Kahvila julkaistiin syksyllä 2014. Hiekkalaatikko on Eeva-Marian esikoisromaani.

www.eevamarialisko.com

BoDTM
BOOKS on DEMAND

ISBN: 978-952-318-928-7 www.bod.fi